

TÌM LẠI BÓNG HÌNH

CAO THANH TÂM

Ngày xưa có một nhà bác học tài ba ngày đêm nghiên cứu nhiều công trình để cuộc sống của con người càng ngày càng tốt đẹp. Cứ thế, hết công trình này đến công trình khác, ông không để ý đến ngày tháng dần qua và mái tóc mình đã nhuộm màu thời gian. Cuộc đời thì hữu hạn mà công việc thì vô hạn, ngày ngày ông giam mình trong phòng thí nghiệm bù đầu với nhiều nghiên cứu mới lạ để mặc người lão bộc già trông nom ngôi nhà rộng mênh mông trên sườn đồi. Một ngày kia, lúc trời dần tối nhà bác học mệt mỏi rời phòng thí nghiệm đến bên cửa sổ nhìn ra vườn. Khu vườn rộng với nhiều loại hoa quý mà lão bộc ngày ngày săn sóc. Làn gió chiều mơn man mái tóc muối tiêu của ông làm tâm hồn ông sáng khoái, ông nhìn những cánh hoa vàng mong manh trong vườn và mơ mộng.

Ông thoáng nhớ quá khứ, nhớ đến người đàn bà thân yêu- vợ ông- đẹp thanh thoát, quý phái. Nàng thương và nuông chiều ông hết mực. Nàng săn sóc ông từ miếng ăn giấc ngủ. Trong những ngày đầu mới cưới, ông nhớ ông còn thấy đến nàng, sau một thời gian, ông vui đùa trong phòng thí nghiệm, bị cuốn hút vì những phát minh gần thành tựu, ông dần dần không để ý và hầu như quên hẳn nàng. Một hôm, sau một thành tựu khoa học ở phòng thí nghiệm, ông hét to lên sung sướng: -Eureka! eureka! Rồi chợt nhớ ra nàng, ông nhìn quanh không thấy. Hỏi người lão bộc thì được trả lời là bà không chịu được nổi cô đơn đã bỏ đi rồi! Ông thờ dãi và lặng lẽ trở vào phòng thí nghiệm. Từ đó không còn gì làm ông bận tâm, ông chỉ biết suốt ngày đêm vui đùa từ những phát minh này, qua những phát minh khác.

Mới đó mà cũng hơn hai mươi năm...lâu lắm rồi ông đã quên đi rằng mình không còn là một thanh niên đầy sức sống. Qua nhiều thành quả lớn lao đã mang lại cho ông danh vọng, ông vẫn chưa bao giờ bằng lòng với chính mình. Bây giờ ông đã trên sáu mươi, dáng đi đã chậm chạp chỉ còn đôi mắt sáng vẫn lấp lánh sau lớp kính cận dày cộm. Trời tối dần lúc nào không hay, ông định quay vào ăn tối một mình như thường lệ ở chiếc bàn ăn mà lão bộc đã dọn sẵn với ngọn đèn cây leo lét làm cho căn phòng lạnh lẽo và mênh mông thêm. Nhẹ nhàng ngồi xuống, ông nhìn quanh chiếc ghế và chợt nhíu mày giật thót mình vì chợt khám phá ra một điều ghê gớm mà ông không bao giờ ngờ đến: chiếc bóng của ông đã biến mất!, ông hốt hoảng nhìn quanh với hy vọng là chiếc bóng của mình vẫn ở đâu đó, nhưng khắp nơi vẫn là một khoảng trống ghê rợn; chiếc bóng của ông đã hoàn toàn biến mất! Làm sao sự kiện này có thể xảy ra được? Từ lúc nào đến giờ ta và chiếc bóng vẫn luôn luôn theo sát bên nhau dù ở không gian và thời gian nào, trong bất cứ hoàn cảnh nào, tại sao, tại sao? Muôn ngàn câu hỏi chợt đến trong trí não ông, làm ông như điên lên...Mặc dù bụng đói nhưng đêm đó ông không tài nào ăn nổi. Sau một đêm trằn trọc, ông quyết định ngày mai sẽ tạm dẹp bỏ mọi công việc để làm một chuyến du lịch hầu lấy lại thăng bằng cho tâm hồn.

Chuyện cái bóng bị mất ông quyết không nói cho ai biết vì quả thật là ghê gớm và ông rất đau đớn và mặc cảm về chuyện này. Ông quyết định đi du lịch vài nơi mà ông biết và để

lại gian nhà rộng cùng khu vườn hoa cho lão bộc trông nom. Nơi đầu tiên mà ông đặt chân đến là một miền ven biển êm đềm, ngày đêm sóng vỗ rạt rào. Nơi trọ là một khách sạn nhìn ra biển, ngày ngày ông tắm biển phơi nắng và đi dạo dọc theo bờ. Dưới ánh nắng của miền nhiệt đới hay trong những đêm trăng huyền ảo trên bờ cát trắng, ông một mình thơ thẩn và chiếc bóng của ông vẫn biệt tăm. Từ lúc nào, có bao giờ ông để ý đến chiếc bóng của mình đâu, ngày ngày nó vẫn lặng lẽ bên ông khi vui buồn, khi cô đơn cũng như khi tuyệt vọng, nó lặng lẽ đến nỗi hiện hữu mà cũng như không. Cả những lúc ông căng thẳng đầu óc trong những suy nghĩ sáng tạo, hoặc khi ông im lặng bên cửa sổ, chiếc bóng như một người vợ hiền thắm lặng trung thành ẩn hiện bên ông và có lẽ vì ông không bao giờ chú ý đến nó từ nhiều năm qua nên một ngày nó đã lặng lẽ rời xa ông... Càng cô đơn ông càng tiếc nhớ cái bóng của mình, linh hồn của chính mình, đã rời xa chỉ để lại một thân xác rã rời với tuổi đời chông chát.

Ông nhớ lại những đêm mùa hè khó ngủ, chiếc bóng thường lặng lẽ theo ông đến bên chiếc ghế đá cùng ông hằng giờ ngắm trăng khuya cho đến khi sương xuống lạnh mới cùng ông trở lại cô phòng. Ông có bao giờ nhìn lại nó, an ủi nó, âu yếm nó đâu, mặc dù nó là linh hồn ông. Ông đã tự rời xa chiếc bóng ấp ủ mình bao năm rồi mà không biết rằng con người mơ mộng dịu dàng trong ông đã dần dần biến mất chỉ còn lại một cái xác khô khan, một đầu óc cằn cỗi và một tâm hồn băng giá. Bao năm rồi chiếc bóng nâng giắc ông, ấp ủ ông mà ông nào có hay biết gì vì tham vọng của ông còn quá nhiều, ông cứ tiếp tục tìm kiếm những kỳ bí trong vũ trụ để rồi quên đi rằng ông cũng là một con người bình thường cần được sưởi ấm bằng tiếng cười của trẻ thơ, bằng vòng tay của người vợ hiền với những tình cảm bình thường mà con người cần phải có. Nhiều đêm lặng lẽ trên bờ cát trắng dưới ánh trăng mờ ông đã sống lại với mình, tiếc nuối cho tuổi xuân đã đi qua một cách hững hờ. Từ nay ông không còn những rung động tự nhiên của một thanh niên vì đầu óc ông quá bận rộn chìm đắm trong biển học và khi sức sống bắt đầu tàn lụi trong một cơ thể đã dần đi vào mùa thu thì tâm hồn ông đột nhiên như sống dậy, rung động mãnh liệt lạ thường. Một làn gió mát lạnh từ biển khơi mang theo vị mặn của đại dương làm ông sực tỉnh vội vã đi về phía khách sạn.

Ngày hôm sau ông vội vàng từ giả bờ biển nhiệt đới và lên đường tìm đến một chốn phồn hoa đô hội vì ông đã ghê sợ nỗi cô đơn xâu xé ngày đêm. Đây là một vương quốc giàu mạnh an hưởng thái bình. Là một bác học tên tuổi trên thế giới, sau khi ra mắt vị quốc vương ở đó ông được đón tiếp niềm nở. Đêm đầu tiên, một dạ hội tung bừng để tiếp đón nhà bác học từ phương tây đến. Ngoài khung cảnh lộng lẫy và nhiều sơn hào hải vị, ông còn được dịp chiêm ngưỡng và làm quen năng công chúa diễm lệ của vương quốc này. Nàng đã cùng ông chuyện trò tâm đắc. Sau buổi tiệc là phân dạ vũ rộn ràng, sau khi cùng nàng công chúa khiêu vũ với những bước nhảy điệu luyện, quý phái, ông cùng nàng công chúa xinh đẹp kia đã cùng nhau sóng bước đến khu vườn ngự uyển tuyệt đẹp để tiếp tục tâm tình bên nhau. Khi cả hai dừng lại bên trụ đèn huyền ảo của chiếc cầu nhỏ bắc ngang con suối đẹp như trong chuyện cổ tích, công chúa âu yếm nhìn ông cùng chiếc bóng hai người đồ dài, đột nhiên nàng kêu lên hốt hoảng: -Ô kìa, sao mình anh không có bóng? Phải rồi, chỉ có bóng của em mà thôi, anh là người hay ma? Ông bàng hoàng trong một giây và nhìn lại phía sau, quả thật chỉ có một chiếc bóng của công chúa đồ dài cô đơn trong đêm, mặc dù ông đang đứng sát cạnh nàng. Ông ôm đầu lão đảo chạy nhanh ra khỏi

vườn ngự uyển và ngày hôm sau tiếp tục lên đường tìm lại chiếc bóng của mình. Lúc này ông càng nhận thấy quả nhiên chiếc bóng thật là quan trọng trong đời mỗi người.

Cuộc hành trình tiếp theo đưa ông đến một thành phố cổ kính thuộc một quốc gia nghèo nàn vùng đông nam Á. Sau nhiều bất ổn trong tâm hồn, ông tạm khuấy khỏa với không gian êm đềm chung quanh mình. Một đêm kia từ quán trọ nhỏ ven sông, ông một mình lang thang đến bờ sông tìm thuê một chiếc thuyền con để ngắm trăng và đón những cơn gió mát mang đầy hơi nước và hương thơm từ thượng nguồn. Đây là một dòng sông nhỏ nước thơm trong vắt, với non xanh nước biếc, đẹp như tranh thủy mặc và là một thắng cảnh của quốc gia nhỏ và nghèo nàn này. Chủ thuyền là hai vợ chồng già và cô con gái khoảng mười bảy tuổi. Họ ở khoang sau và nhường khoang trước rộng rãi được trải chiếu hoa và đầy đủ tiện nghi cho khách du thuyền. Khi thuyền ra giữa dòng, hương trầm thơm ngát hòa với ánh trăng trong soi tận đáy sông và làn gió nhẹ mơn man da thịt như những vuốt ve mơn trớn nhẹ nhàng. Những tiếng hò trong đêm lan theo mặt nước đến bên tai ông như thủ thi ân cần. Dù đó là một ngôn ngữ lạ nhưng ông vẫn đồng cảm và thấu hiểu đó là lời hứa hẹn đôi lứa thiết tha, là lời vợ thương yêu thủ thi với chồng, là lời mẹ ru con...những âm thanh như có ma lực cuốn hút tâm hồn ông làm tâm hồn ông dịu lại..Ngồi bên khoang thuyền ông mơ mộng nhìn trăng nước, quên đi tất cả những hồi hải của cuộc sống, quên đi những công trình chưa hoàn thành để buông lơi tâm hồn bay lửng lơ đến một miền xa xôi nào không vướng bận trần gian. Cô con gái người chủ thuyền đang chèo thay cho cha mẹ, cô dịu dàng vừa chèo vừa hát trong đêm bằng những âm thanh cao vút và trong vắt như ánh trăng khuya lấp lánh trên mặt nước. Cảnh đầm ấm gia đình của người chủ chiếc thuyền con cùng tiếng hát trong sáng của cô gái nhỏ trong thoáng chốc chợt làm ông nhớ đến người bạn đời dịu hiền đã ra đi vì ông đã không hề quan tâm tới trong hơn hai mươi năm trước. Người bạn đời đã ngày đêm chờ đợi ông trong căn phòng cô đơn trong lúc ông vẫn ngày đêm miệt mài trong phòng thí nghiệm! Người bạn đời của ông cũng có tiếng hát trong như pha lê mà những ngày đầu tân hôn nàng đã hát cho ông nghe.

Bỗng dưng giọt nước mắt hiếm hoi rơi nhẹ nhàng xuống đôi má khô khan của nhà bác học, giọt nước mắt trong suốt tình người mà ông vừa tìm lại được qua cảm xúc trong đêm trăng trên dòng sông thơ mộng ở một thành phố xa lạ lần đầu tiên ông đến. Và điều làm ông ngạc nhiên biết bao, khi nâng tay áo lên lau nước mắt, ông kinh ngạc nhìn thấy chiếc bóng ngày xưa của mình đã lúc nào không biết, hiện về bên cạnh ông, nó vẫn lặng lẽ và ngoan ngoãn như ngày nào bên ông. Vừa xúc động vừa vui mừng, ông ôm choàng lấy chiếc bóng như tìm lại được người tình yêu dấu đã xa cách từ xa xưa... Bóng trắng vẫn chày dài trên sông nước, trên khoang thuyền đầy tiếng nhạc reo vui, nhà bác học gục xuống dang tay ôm choàng lấy chiếc bóng của mình. Nhịp tim và linh hồn ông đã giao nhau để mang ông đến một thế giới không mộng ảo, để ông có thể sống lại với con người và trái tim chân thật của chính mình. Trăng vẫn sáng gió nhẹ vẫn đưa thuyền đi vào bến mơ và cô gái ngây thơ vẫn vô tư vừa khuấy động ánh trăng vàng vừa cất tiếng hò ngân nhẹ cả dòng sông...

CAO THANH TÂM.